

Letošní
tábor 1.česko-
slovenského oddílu
Pochodeň Gamma-Inn
78 v Graubündenu /CH/

byl fyzicky i jinak náročný, nikdo se tam nemohl rozmazlit, spíš naopak. Jedno z nejhezčích tábořišť, jaké znám: nádherná, divoká, opuštěná krajina, nejbližší cesta a pitná voda 300 m, hory, lesy, Národní park, potok, řeka, skály, travnatý palouk, dřevo, slunce, 1640 m nad mořem, to je nad vrcholem nejvyšší hory Čech, Snežky. Program, dá se říct, byl bohatý. Každý den několik nejruznějších her: volejbal, nohejbal, badminton, indiánské, pozorovací, noční a jiné hry. V bojové hře Tygrmač /rudimentální rugby/ hoši zle pobili starší Schwyzerpfadi, kteří přijeli a unavovali koncem tábora. Půldenní Boj o poklad se však nepovedl, hlídky nenašly hned první zprávu /modřín v odd.43/, pak ovšem bloudily a otevíraly jednu náhradní zprávu za druhou, aby konečně došly do tábora, vyšplhaly

TÁBOR NAD URCHOLEM SNĚŽKY

pro poslední zprávu na strom a podle holubího peří našly každá svůj velký engadinský dort /30 frankový dar jedné maminky/. Nejsme zvyklí samostatně chodit, pátrat, nemáme trpělivost - jako na hromadném školním výletě.

Byl dvoudenní Hike /vlak, autobus, nocleh a snídaně na chatě v Národním parku/; skupina s vlčaty: jednodenní Hike /autem do Zernez, pak pěšky Národním parkem/; půldenní výšlap proti proudu Varuše, kde jsme viděli mimo jiné mohutné zbytky lavin a dřevo, které smetly do doliny, sviště a dvě velká stáda jelenů, kteří se pásli jako ovce.

Táborové stavby byly co nejjednodušší, aby nezabraly tolik času co minule: zastřešená kuchyně s kamny a připojenými stolky na odsouvání hrnců, jídelní stůl, latrina /vlastně dvě latriny/, stožár /totiž padesátižár/, vývěska, hřiště.

Stavěli a vařili táborníci naprosto sami a samostatně, já jsem jen sem tam někde něco podržel. Práce a vaření

Raport o labore odd.
Pochodeň GAMMA-JNN 78,
kde pravděpod. skončila
družina Sov.

Časopis a kronika družiny
Sov, odd. Pochodeň. Vlastním
nákladem asi 20 ti výtisků.
Red. Rorýs, tel. 061/941677.

dopadly výborně, vařilo se jako pro výsadkáře: ovocné knedlíky, karbenátky, lívance, drůbež, guláš, lečo, vepřové kotlety a jiné. I vlčata kuchtila zkušeně a b e z pomáhání pro 11 strávnicků. Každý samostatně nakoupil potraviny pro svůj oběd, nikdo nic nezkažil, nikdo neměl hlad, nebyly stížnosti. Na jídle jsme nešetřili, se svačinou a druhou večeří jsme jedli pětkrát denně. Díky tomu, že bratr Lucullus svědomitě fungoval jako účetní tábora /kasa a účty/, nemusel jsem se o to starat. Platilo se za 14 dnů 170 Fr. na osobu a

zhruba asi dvě stovky z toho jsme ještě ušetřili. Nejlevnější tábor.

Zhruba obden jsme plavali a trénovali s kajakem v mrazivém proudu Innu /Jestřábovi, který se přijel podívat, šel mráz po těle/, stoupajícím a klesajícím podle toho, jak slunko pražilo do sněhových polí na okolních třítisícovkách. Řeky jsme tentokrát využili mnohem lépe než minule. Počasí bylo až na dva tři dny nádherné: slunce, které nevysoušelo, chladivé stíny.

Z přírody jsme nejvíc pozornosti věnovali, bratře, komárům.

Stříleli jsme ze vzduchovky, narychlo vyrobeného luku a malorážního revolveru, lasovali jsme, házeli vrhacími noži, sekyrkou a indiánskými dřívky, vyráběli jsme /celých 14 dní/ lacrosky.

Třikrát Tři orlí péra z šesti pokusů. Do odborky první pomoci chybí Netopyřovi a Pavlovi jeden bod, splnitelný až za půl roku.

Podle nálady, to je často, jsme sedávali u ohně, venku nebo v týpí /kytary, flétna, bubínek/. Jen vlčata musela brzy do pelechu.

Neuvěřitelné: Asi čtyři táborníci si píší deník: většinu života strávili zde ve Švýcarsku. Sešity Rychlých šípů jdou z ruky do ruky.

Láda a Tom byli na lesní brigádě, kterou jsme měli ve smlouvě a vydělali každý 6 Franků.

Dvanáctiboj v obratnosti.

Den zpravidla začínal a končil indiánskou písní. Natočil jsem sedm filmků.

Nebyl sebemenší úraz. Ze tří táborníků, kteří přijeli na tábor nachlazení, dva se vyléčili - jak to má být - sami, třetí však neměl matraci a indiánské lůžko z chvojí mu bylo příliš pracné, takže předčasně odejel.

Je jisté, že to je k dostání jen na skautském táboře, nikdy ne se školou, cestovní kanceláří, rodiči a podobně. Co se programu, ~~čtyř~~ pracovitosti i počasí týče byl

Bratr Jelen si píše....

MURSCH

tábor Gama-Inn lepší než Varuša-Inn, kde ne jeden slavný džem-borista nadělal víc řečí než práce a žil ve strachu, aby ti ostatní snad nepracovali míň a vůbec, aby se nezdáli chytřejší a dospělejší než on. To tentokrát nebylo. Chtěl bych těm 9 hochům a jedné dívce vyslovit uznání, že byli také otužilí a ve výborné fyzické kondici.

Jsem rád, že aspoň takové to bylo, protože to byl můj poslední skautský podnik. Proč, viz písmena a/ až e/:

a/ Byla to nadějná družina, byly tu momenty a podniky, které stály za to, kdy jsme se blížili ideálu: hledání bratrství s lidmi a přírodou. Ale po tom nikdo ve skutečnosti netoužil. Snad jste si od družiny slibovali hmatatelné, hned upotřebitelné výsledky, praktické výhody pro kariéru, osobní úspěchy, schopnost prosadit se atd, samé věci, které mně jsou srdečně lhostejné, speciálně ve skautingu.

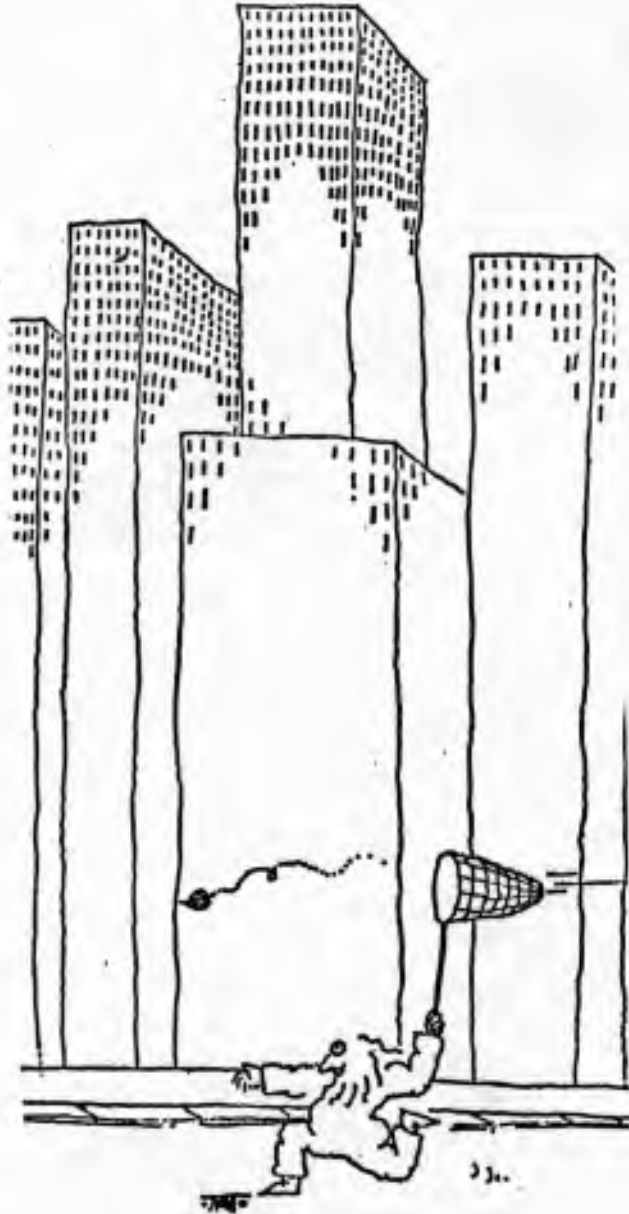
b/ Hned na začátku se stala neuvěřitelná věc, že náš přeslavný čin. exil. sbor neměl nic lepšího na práci, než dát celou družinu do pravidelné středověké klatby. Velmi jsme se s Danem snažili ji prolo-mit, ale pošetilá snaha, klatbu přece neruší ten, kdo v ní je, ale ten, kdo ji uvalí. Ale co horšího, družina sama se nakazila zálibou v interní ne-snášenlivosti až nevraživosti. Záliba jako nevléčitelná nemoc.

c/ Aby měl skauting smysl, nesměly by tam platit běžné - zákony a normy, ale životní kvality jako: vysoké nároky na sebe sama, radost z primitivního života v přírodě, dětská radost ze hry, mužná radost z práce, dovednosti, sebe-uplatnění a jiné a jiné.

d/ Došlo k nedorozumění, že se zdálo, že skauting je něco úplně zadarmo; že se pro to nemusí hnout ani prstem - kdežto podle mého názoru neexistuje družina, kterou by si její členové nevytoužili, nevytvořili, nezasloužili. U nás se to však začalo vyvíjet tak, že bych býval musel dělat program pro každého extra. Jenže podle mého názoru konkurenční boj všech proti všem, osobní prestiž atd, jsou nešvary civilizace, které právě měl skauting - podle představ jeho zakladatelů - léčit a ne pěstovat. Bylo mi dávno jasné, že družina to nepřežije.

e/ Na omluvu se dá říct, že to vše vidíte ve škole, u jiných skautů, snad doma a v celé naší ach tak blahobytné civilizaci. Ale to pro mne zdaleka neznamená dělat ve svém volném čase - t o t é ž .

Nemohlo to za těchto okolností dopadnout jinak. Na táboře se z kmenových členů družiny Sov scházejí už jen čtyři: Kvik-veg, Šipka, Netopýr a já. A po týdnu zjišťuji, že tábor tak dokonale obklíčený a poznamenaný cynismem a lhostejností se dá

4
vést jedině násilím: "Klidně se, bratře, šal, jestli chceš, a jeď domů. Co by ses tady otravoval..." "Ty bys měl už z opatrnosti zásadně vždycky mluvit pravdu, protože seš strašně špatnej lhář. Neumíš ani lhát, ani mluvit pravdu, je mi tě líto!" "Pamatujte si: svinčík v přírodě jen přes mou mrtvolu!" Za sprosté slovo se ihned kluše s kanistry pro vodu, jinak by ostatní výrazy téměř vymizely. Nebo popůlnoční výsadek na konci vzdálené lesní cesty: "Dobré ráno a nashle na rozcvičce. Příště to bude o 20 km dál, takže sotva stihnete oběd" Někdo dokončuje tábor v kotrmelcích.

U posledního táboráku: Jako před 32 lety na táboře oddílu 13 Bo, čtyři polonazi světloňoši vystupují z temnoty s hořící pochodní. Je to...

"...stejný oheň, jaký hoří ve vesmíru..."

OHEŇ

...plamen, který k nám přichází z jeskyně pravěkých lovců mamutů....

OHEŇ

...z indiánské vesnice, dokud navždy nezmi- zela s povrchu země....

OHEŇ

...oheň z prvního skautského táboráku A.B.Svojsíka.....

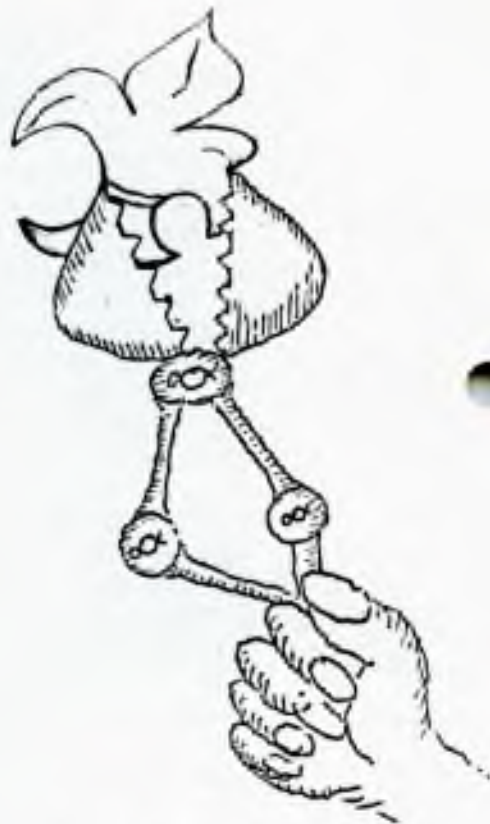
OHEŇ...."

Jen ještě zasyčí a zavoní poslední prysky- řičná slza, ještě se hadím pohybem vysunuje ocásek kouře, ještě nám kaňon přehrává tu Ki-Fi bítovou skladbu pravěkých toků Varuše a Innu, která ale nikoho nebaví, protože hlavy plné po- sledních braků gramofonového průmyslu.

Bylo to naposledy: Ležet v noci v trávě a nasadit si na oči tolik představitosti, až uvi- díme prostorně nebe; vlastní silou, neozbroje- ným okem prorazit nebezpečnou klenbu, ten starý op- tický a filosofický sebeklam. Nebe najednou přestane vypadat jako pravidelný černý strop se svítílnami různě velice krásnými, rozšíhaný- mi anděli k našemu potěšení a větší slávě Páně. Vidíme, že paprsek Papůzete v oji Velkého vozu není tak tenký a hubený proto, že by to bylo miminko /papůze/, ale protože se skoro ztrácí v paprscích ves- míru, daleko daleko za svojí Squaf. Představitost tu působí, když ji člověk má, jako složitý hvězdářský teleskop, který ale neničí ani přírodu ani schopnost poesie.

Bylo to naposledy, co s námi tábořil pět kroků od kuchyně Berglaubsänger /česky nevím/. Tančil na mladém modřínku, hla- sitě volal tííííp tííííp a v boudičce z trávy krmil 2 mláďata. Báť jsem se, aby je ze strachu neopustil. Ale podařilo se jim přežít celou tu hroznou stavební mánií švýcarských skautů /Chyběl jim jen buldozér./ Je možné, aby v šípech, které tam z čiré rosy vykřesává rozmilý Hospodin ke své slávě znovu ještě někdy zablesknulo jeho očko jako černá jiskra?

....jako tehdy dávno na opuštěném táboře 1.oddílu Baden Gama-Inn L.P.1978.

MAZDAR!

váš

Ruz's

SOVA!
HONEM S NÍ
DO PYTLE!

VE SKAUTINGU MĚ VADÍ, ŽE
SI VEDOUcí MYSLÍ, ŽE MAĀM
KŘÍDLA NA TO,
ABYCH SAM
LÍTAL...!

1. Junák je...
2. Junák je...
3. Junák je...
.....
.....

GRATIS-?

TOHLE MA' BÝT ČLEN
DRUŽINY SOVZ!

27

JA SE TĚD
VRACÍM DO
SVÝCH STINNÝCH
SKALNATÝCH
LESŮ

A ŽIVOT
JDE DÁL.
..... MUSÍ.

poslední
stránka 2